

Повість про справжню людину

Закінчення. Початок на стор. 8.

Потім з 1-го по 4-й класи я навчався за полегшеною програмою – розвитуку при цьому не може бути ніякого. Тоді в інтернаті ввели освіту загальної школи, й знов мені довелося проходити безліч комісій, аби дозволили навчатися за нею, проходячи щабелі від найгіршого до найкращого. Із 4-го класу повернувся до 2-го, але вже почав навчатися за нормальною загальноосвітньою програмою. Це дуже важко, але в той же час сильно загартовує характер, бо я зрозумів, що якщо вже в 4 роки в мене ніхто не повірив, то маю сам прокладати собі шлях до мети. Сподіватись лише на власні сили, бо в житті в мене є я один. Навчився не покладаатися ні на кого, бути самостійним, і зрозумів: всего, що маю, досяг самотужки.

В дитбудинку в групах десь по 20 дітей, – говорить Віталій, – і зрозумів, що вихователь не може кожному приділити максимум уваги, часу вистачає на кілька, як правило, найбільш проблемних дітей. А до слухання тихих вихованців, які можуть зайняти себе самі, особливо не приділяються (буломо відвертими, така ж картина й у більшості «звичайних» дитсадків). – **Прим. авт.**... Тож мені фактично доводилося виховуватися самостійно – на фільмах, книжках. Люблю твори Джекa Лондона, сімейні фільми, особливо за участю тварин – «Бетховен», «Лесси» тощо. У захвaті від фільмів Джекi Чана, тим більше, що чимось наші ділі схожі: ця людина створила себе сама, хоч його батьки мали намір продати хлопчика чужим людям. Щоправда, вони одумалися, а моя мати не зробила цього лише тому, що не зуміла знайти покупця, – тож просто залишила мене в пологовому будинку. Я знаю, де вона зараз живе, але бажання поїхати до неї не маю – я виріб себе неї, тож не маю синівських почуттів, вона для мене чужа жінка. Хоча зла на неї не тримаю, просто змирився з цим».

ДРУЗІ – КРИЛА ЗА СПИНОЮ

А ось друзі, говорить Пронько, для нього все: разом виийшли з дитячого будинку і постійно підтримують зв'язок. «Кажуть, що справжній друг може бути лише один, – додає Віталій, – і рідне не в моєму випадку і таких, як я, в інтернаті ми стaeмо родиною. Саме друзі не давали мені опустити руки, вірячи в мене та підтримуючи». Бо вітернаті, за словами нашого співбесіда, його мало хто підтримував. Майже всі вихователі були проти його ідеї стати актором. Це тому, вважає Віталій, що дуже сильні стереотипи того, що людина з інвалідністю не може вийти на сцену, що каліцтва не можна показувати глядачеві. «Вихователі казали, що я маю обрати професію, де був би малопомітним, – згадує Пронько. – Вірогідно, так вони хотіли вберегти мене від можливої зневаги з боку «звичайних» людей. Дехто з часом, побачивши, що я стою на своєму, трохи змінив свою позицію. Але під час проживання в інтернаті всіляко налаштували мене на те, що я не стану актором. Та на прем'єрі було багато моїх учителів і вихователів, директор дитбудинку, і потім вони казали, що я молодець, що не слухав нікого на шляху до мети, і що пишастесь мною –

бо один із небагатьох вихованців досяг таких успіхів, і це певний престиж для інтернату. Це присмню, хоч і гірко, що не мав підтримки тоді, коли це було вкрай потрібно».

Звісно, на прем'єрі вистави були й друзі Віталія, і він радіє, що може дати їм можливість бачити в театрі те, що бачить сам. «В нас так прийнято, – пояснює Віталій, – той, хто чогось досяг, ділиться цим із іншими. Наприклад, моя подруга Вікторія Марчук, яка зараз мешкає в Запоріжжі, – 4-разова чемпіонка світу з таеквондо! Фізичні ваді та біль не заважають цій мужній, сильний духом дівчині досягати все нових висот у спорті. А ми всі можемо поїхати до Запоріжжя просто щоб підтримати її. Моя однокласниця Марина Литовченко на Паралімпіаді в Ріо-де-Жанейро стала бронзовою призеркою з настільного тенісу! Це один друг, Віктор Булка, активно займається волонтерською діяльністю тут, у Херсоні, опікується проблемами внутрішніх вимушених переселенців в гуманітарному центрі обрaди. І до мене на прем'єру приїздили мої друзі із Києва, із Харкова, із Запоріжжя – і це стало для мене чудовим сюрпризом. Тож хоча часі життя розкидали нас, все одно тримаємо міцний зв'язок».

ЯКА РОДИНА КРАЩЕ?

Взагалі, відзначає Віталій, часто помічав, що обмежені фізичні можливості багатьом людям дають наснагу на можливості не обмежені – досягати успіхів у житті та творчості, а надто малий намір продати хлопчика чужим людям. Щоправда, вони одумалися, а моя мати не зробила цього лише тому, що не зуміла знайти покупця, – тож просто залишила мене в пологовому будинку. Я знаю, де вона зараз живе, але бажання поїхати до неї не маю – я виріб себе неї, тож не маю синівських почуттів, вона для мене чужа жінка. Хоча зла на неї не тримаю, просто змирився з цим».

ДРУЗІ – КРИЛА ЗА СПИНОЮ

А ось друзі, говорить Пронько, для нього все: разом виийшли з дитячого будинку і постійно підтримують зв'язок. «Кажуть, що справжній друг може бути лише один, – додає Віталій, – і рідне не в моєму випадку і таких, як я, в інтернаті ми стaeмо родиною. Саме друзі не давали мені опустити руки, вірячи в мене та підтримуючи». Бо вітернаті, за словами нашого співбесіда, його мало хто підтримував. Майже всі вихователі були проти його ідеї стати актором. Це тому, вважає Віталій, що дуже сильні стереотипи того, що людина з інвалідністю не може вийти на сцену, що каліцтва не можна показувати глядачеві. «Вихователі казали, що я маю обрати професію, де був би малопомітним, – згадує Пронько. – Вірогідно, так вони хотіли вберегти мене від можливої зневаги з боку «звичайних» людей. Дехто з часом, побачивши, що я стою на своєму, трохи змінив свою позицію. Але під час проживання в інтернаті всіляко налаштували мене на те, що я не стану актором. Та на прем'єрі було багато моїх учителів і вихователів, директор дитбудинку, і потім вони казали, що я молодець, що не слухав нікого на шляху до мети, і що пишастесь мною –

«МИ – ЧАСТИНА СОЦІУМУ»

Як і його власне, вважає Віталій. Ахте те, що він робить, за його словами, – це не для того, щоб його помітили. «Я задоволений тим, що мої впертість і жага до здійснення мрії перемогли всіх недоброзичливців –

і мене самого, – говорить молодий актор. – Розумію, що це лише початковий результат і треба рухатися далі. Але мета моя – щоб люди, подивившись на мене, зрозуміли, що таких, як я, багато. І треба не жаліти нас, а ставитися з такою ж повагою, як до інших, фізично здорових людей. Адже ми такі ж, як усі, ми частина соціуму. Пам'ятаю з дитинства, коли ми йшли вулицями Цюрупинська, деякі мами закривали своїм дітям очі, аби ті не бачили вихованців інтернату. Нас тоді офіційно не можна було показувати людям – така була система в 1990-ті роки. І в багатьох це лишилося досі. А я хоч довести, що помилково вважали людей із інвалідністю якимись «не такими». Проблема не в нашій інвалідності, а в сприйнятті нас такими, якими ми є».

ЧАС ВЕКТИ ВІД СЕБЕ...

Будь-яка маленька дитина не може сприймати себе адекватно, бо не має життєвого досвіду. Тож і Віталій, коли маленьким дивився на себе в дзеркало, був незадоволений своєю зовнішністю. А це, з'ясується, дуже важко переживав, що мати його покинула. А коли потрапив до театру, то побачив, що можна не тільки бути собою, а й стати кимось іншим. «Тож особисто для мене, – говорить актор, – гра на сцені – це можливість перевітлитися. На деяких час забути, що в тебе є ваді, вийти на сцену – і відчувти себе повноцінним, здоровим. Свого роду це втеча від реальності – але лише на деяких час. Так само, якщо людині – відчувти себе більш комфортно, так, як не можеш почувати себе в повсякденному житті. У акторів, певно, ця потреба розвинута трохи сильніше: самоста статки кимось іншим і показати глядачам інше життя».

...І БУТИ СОБОЮ

Тож саме це, напевні, Віталій і робить зараз – здобувши роботу, про яку так давно й сильно мріяв, починає оволодівати тонкощами професії. Мешкає в херсонському гуртожитку, кімнату в якому отримав від влади. А тим часом у школі № 48 планують створити театральний кружок, аби з дітьми поставити новорічну казку. Взагалі, сидіти на місці, з'ясується Віталій, – не його. Дуже любить подорожувати, тож старається використати вільний час, аби за можливості кудись поїхати. Причому за кордон молодика не так тягне, як подивитися Україну – її мальовничі місця, історичні надбаня. Дуже подобається йому старий Київ, Львів, Кам'янець-Подільський, Одесу згадує як гарне місто. Та із страв, окрім улюбленої карбонари, поважає українські – вареники, голубці, борщи. Мабуть, не останню роль у цьому зіграла й кохана дівчина Людмила, добра господиня. Та головне, з'ясується Віталій, завдяки Людмилі він має власне сено життя, заради неї рухається далі, аби змінити в цьому світі щось на краще.

«Моє невщухне бажання змгло стати дійсністю завдяки армії підтримки, яка стоїть за плечима й допомагає невпасти духом, – говорить Пронько. – Вдячний своїм друзям, усім, хто підтримував мою віру у власні сили. Звісно, Олександр Кнізі, який звернувся на мене увагу та дав шанс працювати з режисером Сергієм Павлюком, а той у свою чергу побачив у мене потенціал. З першої нашої зустрічі їх слова, й віра в мене окриляли, дали змогу рухатися вперед. Все одно боявся першого дня, коли мав прийти до театру, відчував сильну невпевненість, але вже на першій читці колектив привітно мене зустрів, перезнайомилися з усіма».

Велике значення, визнає Віталій, мають для нього слова режисера про те, що він вважає юнака таким же актором, як і всіх інших, і ставитися до нього буде так само вимогливо, не даючи жодних поблажок. Тоді, каже, перестав боятися, що про нього подумують інші, і цілком віддався роботі. Визнає, що на прем'єрі були помилки, адже це перша вистава, й молодий актор ще не звик до роботи, коли потрібно швидко все скооплювати та відтворювати на сцені. Але вже після другої вистави не почув від Павлюка жодних зауважень, навпаки, в антракті той підійшов, обійняв

Під час репетиції: режисер Павлюк (зліва) дає настанови Віталію (в центрі).

і щиро похвалив – і це було, мабуть, найкраще підтвердження того, що дебют успішний.

Є КОЛОСАЛЬНІ ПЛАНИ

Поки що молодий актор задіяний у одній постановці, але вже чув, що є інші роботи, в яких його планує задіяти режисер Сергій Павлюк. Це в розмові з нами підтвердив і сам головний режисер театру: «Я зараз дуже щасливий, що гендиректору Кнізі прийшла ідея запросити на роботу Віталія, – сказав Сергій Павлюк, – у мене вже є колосальні плани на нього! Зокрема, «Рңард III» – але хлопцє поки що надто молодий для цієї ролі. Тож почнемо, мабуть, із «Горбуна з Нотр-Дам» – це мюзикл, працюватиме наша потужна вокальна команда, і одночасно Віталій буде розвиватися як актор. А щоб він не застампувався між двома схожими образами, виникла ідея також створити дитячу казку «Карлик Ніс», де Віталій гратиме звичайного хлопчика, якого тимчасово перетворили на горбуну з великим носом. В театрі безліч постановок, де він може грати, хай із урахуванням певних особливостей. Дуже цікавим видається поєднання ролей Віталія в парі з героями прекрасної людини з величезною фактурною та ще більшою душею – Антона Лісенка. Невеличкий хлопцєць і здороволю створюють різкий контраст і доводять, що зовнішність – не головне, а головне те, що в душі, і завдяки цьому щось з'являється і в голові».

КРАМОЛЬНІ ІДЕЇ

Та водночас, згадує Павлюк, розумів, що ідея Олександра Кнізі запросити в «Каліку з острова Ішімаан» людину з обмеженими потребами, не така вже проста. Адже є, по-перше, складність МакДонаха як автора, а по-друге, є бажання режисера робити щось краще, ніж інші. А Віталій не є професійним актором, і, крім того, нерідко люди з особливими потребами мають непрості характери, що зрозуміло, враховуючи складність життя, з якими їм постійно доводиться зустрічатися. «Та Віталій – повноцінна людина та актор, і коли я сказав йому це – з того часу пішла робота. Мої парвила: хочеш бути актором – працюй на повну, а я вимогливий режисер». Велику подяку за допомогу в роботі над цією постановкою Павлюк висловлює Олені Галл-Савальської, а також Тетні Проворовій, яка цього разу була асистентом режисера: «Бо я був для Віталія поганим поліцейським, а вона – дуже-дуже поганим поліцейським. – жартує Сергій і серйозно додає: – Віталій переключався з мене на Тетяну, і це дуже допомагало в роботі».

Основною проблемою ж режисер вважає «величезний панцир, який надянув на себе Віталій»: «Зовні він виглядає молоденьким хлопчиком, і спочатку взяв не той напрям, аби «розкусити» його – тобто задіяти внутрішні сили характеру для найбільшого розкриття образу персонажа. А вже колидізнався, що Віталію не 17, а 27 років, тоді все стало на місці. Адже неможливо вибивати з людини емоцію, яку вона вже пережила і відкинула та сприймає себе як цілісну особистість. Адже вистава – про молодого хлопця, який тільки намагається знайти себе в світі, дізнатися про своїх батьків і здійснити їхню мрію. Віталію це вже не потрібно, він подолав цю проблему і те-

пер живе повноцінним життям, у нього є красива дівчина, багато друзів».

Крім того, каже Павлюк, він скоро зрозумів, що Віталію на сцені треба бути не собою, а саме грати когось іншого. У назві вистави йдеться про каліку – і хоча актор має фізичні обмеження, але має зіграти дійсно каліку. «Кажуть, що я знущався над Віталієм, – говорить Сергій. – Я зв'язав йому ноги та примусив викривляти обличчя, щоб навчити його, як ходять і розмовляють інваліди! Це була крамольа, і, до речі, ця ж тема є в самій п'єсі: героя вигнали з Голівуду, бо він не міг зіграти інваліда так добре, як це могла зробити фізично здорова людина!». Ходити та говорити спеціально вчилися три тижні, згадує режисер. Але потім, опанувавши техніку, Віталій зміг видавати кризь образ справжній емоції. Настільки реальною була його гра, що глядачі повірили, що актор і сам хворіє на ДЦП. «І коли на поклон вийшов звичайний собі Віталій, всі були шоковані! – згадує насичену емоціями мить після прем'єри Сергій Павлюк. – Насправді це колосальний хлопчина. Він дуже розумний, здобув дві освіти, лише вірші. До речі, не маю також негадки про цьогорічні досягнення наших паралімпійців. Хоча ми й не пов'язували свою виставу з цим, просто ідея вже давно висіла в повітрі. Адже ми часто їздимо до Олешківського інтернату й бачимо діяльність їх самодіяльних гуртків, і діти дають щоріку приїздить до нас на вистави».

«ТІ ВІД СЕБЕ»

Вся команда акторів сприймала Віталія як рівного, певен режисер: «І «лупилка» його так само, як я. Момент жалості тут неприпустимий – ми просто втратили б потужного актора. Та і самі люди з певними потребами, наскільки мені відомо, не люблять, коли їх жаліють – це викликає в них несприйняття. А Віталій – повноцінна людина, так ми до нього й ставилися: треба було дати по шиї – давали, треба було похвалити – хвалили. Обіймали й цілували, і через місяць роботи він і сам зізнався, що його, мабуть, за все життя стільки не обіймали, як за цей час. Але й вимагали суворо, як від актора, який має розвиватися. Після прем'єри, скажу відверто, він отримав від мене доброго прочухана, бо не взяв до уваги моїх зауважень. Це подіяло, і друга вистава пройшла дуже ціліно й цікаво: тримав партнерів, тримав шоу, тримав усе... За три з половиною місяці з Пронька зробився дуже гарний технар. Але його внутрішній світ закритий, а театр – це справжнє життя. Ти зіграєш емоції, якщо дійсно сприймаєш їх, переживаєш. Віталію це є до цього рості психологічно. Він поки що працює по системі Чехова. Це так жартують у театрі, що знаменитий режисер Костянтин Станіславський учив «ти від себе», а інший режисер, Михайло Чехов, уточнював: «ти від себе якнайдалі!». Думаю, треба підібрати Віталію відповідні ролі, а поки йому допомагає наша колосальна команда».

А нам лишається ще раз привітати Віталія й весь колектив театру з успішною прем'єрою. І побажати молодому актору подальших успіхів у розвитку майстерності, режисеру – вдалого втілення творчих задумів, а глядачам – щирого задоволення від перегляду вистав.

Ольга ЛЯШОК

БОЛЬШЕ НЕ СТРАШНО: почему украинцы возвращают деньги в банки

В течение нескольких последних месяцев НБУ отчитывается о росте депозитной базы банков. С начала года украинцы доверили финучреждения более 12 млрд. грн. Говорит ли этот факт о том, что финансовая система восстановилась? Или население вновь наступает на те же грабли?

Мы расспросили банкира о том, что изменилось на финансовом рынке после кризиса и есть ли наших граждан реальные основания доверять деньгам «из-под матраса». В результате нашли ряд причин избавиться от существующих опасений. Насколько они убедительны, покажет дальнейшая статистика Нацбанка. Мы же дадим поочу для размышлений и анализа.

Помогал разбираться в реалиях нынешнего банковского рынка Андрей Мойсенко, заместитель председателя Правления Банка Кредит Днепр.

НОВЫЕ ЖЕСТКИЕ ПРАВИЛА ИГРЫ

Не все смогли соблюдать ужесточившиеся требования Национального банка Украины, что и стало причиной их банкротства.

Банкир: Новые нормы, соблюдения которых требуют регулятор, относительно прозрачности, капитала, доли инсайдерского кредитования и прочего, в полной мере способны выполняться в основном те банки, которые после глобального кризиса остались на рынке. Слабые участники вне игры – за два года банковский сектор пережил самую крупную «чистку» в истории независимой Украины. Уверен, что хотя рынок еще ожидает некоторых изменений, сегодня мы уже видим его новую суть, тех игроков, которые действительно достойны предоставлять финансовые услуги украинцам. Банки из так называемого первого эшелона завершили диагностику НБУ, по результа-

там которой утвердили собственные планы дальнейшего развития. И у нашего финучреждения есть согласованный план до 2019 года. Мы намного раньше срока вернули НБУ тот заем, который брали у него в непростые кризисные времена. Одним словом, сейчас банковское сообщество начинает отстраивать новый финансовый рынок.

КРЕДИТОВАНИЮ БЫТЬ

Хотя сегодня рынок кредитования очень слабо напоминает тот, который существовал до 2014 года, все же он начинает оживать. А это показатель того, что у финансового сектора есть средства для инвестиций в потребности населения и экономики.

Банкир: Рынок кредитования все еще ограничен парой десятков банков. Но прогресс есть – рынок постоянно увеличивается, а это признак выздоровления экономики. Более того, в последнее время финучреждения, помимо расширения различных кредитных программ как для розничных, так и для корпоративных клиентов, начали снижать ставки. Недавно мы снизили стоимость по всем видам кредитов для украинских агропроизводителей в среднем на 5–6%. К тому же меняются подходы к оценке рисков –

они становятся качественнее и быстрее за счет технологических изменений. В Банке Кредит Днепр (лицензия НБУ №70 от 13.10.2011 г.) для представителей малого и среднего бизнеса действует короткое кредитное предложение, которое открывается без залога, а решение принимается всего за несколько дней. Ряд довольно выгодных кредитных продуктов действует у нас и для клиентов зарплатных проектов. С начала текущего года более 20 тысяч украинцев получили у нас кредитные карты. Все это свидетельствует о том, что ресурсы у банков есть, и постепенно они становятся доступнее.

ВЫСОКАЯ КОНКУРЕНЦИЯ – НОВЫЕ НАПРАВЛЕНИЯ И УСЛУГИ

Несмотря на уменьшение количества работающих в стране банков, конкуренция на рынке растет. Борьба за клиентов мотивирует финучреждения улучшать сервис и создавать новые услуги.

Банкир: Украинцы стали финан-

сово грамотнее и требовательнее как в отношении качества обслуживания, так и в отношении новых услуг. Банки должны становиться комфортнее, проще и гибче, предоставляя клиенту постоянный доступ к управлению личными финансами в режиме 24/7. Финучреждения активно работают над тем, чтобы каждый клиент в собственном смартфоне мог быстро перевести деньги с карты на карту, пополнить мобильный счет, оплатить коммунальные услуги и прочее. И это лишь минимальный перечень. Несколько изменений и классические банковские услуги в зависимости от того, кому они адресованы. Наш банк создал специальный пакет услуг для представителей IT-бизнеса, адаптировав финансовые предложения именно под их род деятельности. Сегодня мир развивается как никогда быстро, возникают новые потребности и возможности. Соответственно меняется и совершенствуется рынок финансовых услуг, а это означает, что он жив.

Дмитрий ЧУМАЧЕНКО, фото Александра МЕДВЕДЕВА

» ОБРАТНАЯ СВЯЗЬ

МЫСЛИ О ПРОЧИТАННОМ В «ГРИВНЕ»

«Я давний подписчик "Гривны". Уже даже и не вспомню год, в котором впервые взяла в руки газету, которая впоследствии стала любимой. И не только потому, что в "Гривне" печатают новости Херсона и области, освещающие насущные проблемы, есть развлекательные страницы и познавательные. А потому, что в газете можно прочитать и мнение чиновников, и простых людей. Потому, что в газете можно найти ответы на многие вопросы. Вот, к примеру, прочитала в прошлом номере статьи Ольги Андреевой "И это первый дождик...", в которой автор рассказала о бедах, которые нанес недавно пронесшийся по югу Украины ураган. Слава богу, что ветер и дождь не наделили на Херсонщине такой же беды, как в Одессе. Ведь там (мне вочию в этом удалось удостовериться, побывав в Одессе 13 октября) через Пересыпь невозможно было проехать – стояло море по колесо дождевой воды, а через каждые 50–100 метров валялись поваленные ветром огромные тополя. Кстати, именно эти деревья более всего подвержены падежу от сильного ветра. Именно тополя стали поводом для моего письма в "Гривну".

Дело в том, что я проживаю в девятиэтажке на Острове. Тополя там, что знает этот микрорайон, – пруд пруди. Да еще и почва на Острове для таких гигантов самая неподходящая – рыхлая, сплошной песок. Поэтому "план по валу" тополей в период ураганных ветров в Херсоне (а это, как правило, осень и зима) выполняется с лихвой. Но беды бы не было, если бы даже старые, высотой с девятиэтажку тополя, вовремя омолаживались. Попросту спиливались максимум до 3–4 метров высотой. Кто-то из херсонцев, возможно, возмутится: мол, жалко растительность, всё-таки "легкие" города и всё такое. Да, жалко. Но ведь и деревья нужно омоложение, и беды от таких размеров тополей не будет, да и красивые они после такой глобальной обрезки. Не верите? Можете убедиться сами – во дворе домов №№ 14 и 16 на улице Дорощева, напротив магазина "Гурман", есть 4 рядом растущих тополей, которые были обрезаны на половину высоты пару лет назад. Какие это сейчас красавцы – загляденье: крепкие, стройные, как братья-близнецы. И, что самое главное, – безопасные. Хорошо было бы, чтобы городские коммунальные службы хотя бы время от времени спиливали именно на половину высоты тополя-переростки, которые при даже незначительном ветре грозятся обрушиться либо на линии электропередач, либо на чей-то "небезучный" балкон, либо (не дай бог) на чью-то голову.

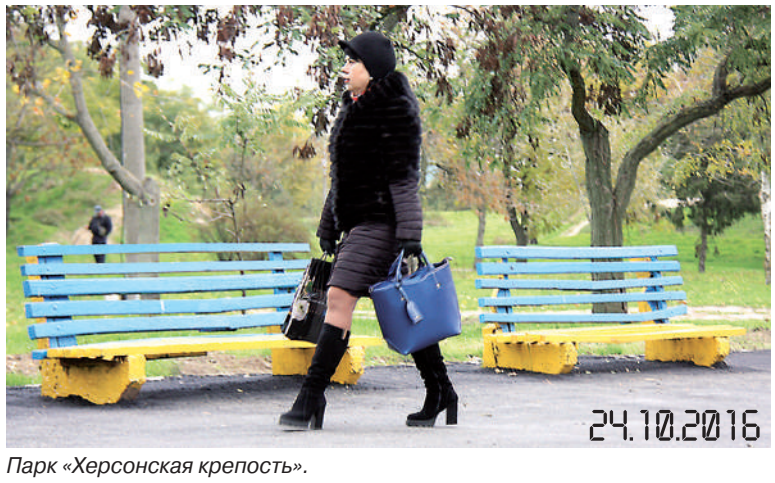
Своими мыслями я поделилась и со своими соседями, которые также читают и подписывают "Гривну". Ответы о газете – сплошь положительные. И я, написав в начале письма, что "Гривна" – любимая газета, могу открыто заявить, что любимая многими ее читателями. Спасибо, что вы есть, и спасибо, что даете возможность поделиться наибольшим и волнующим».

Валентина СИДОРЕНКО, Херсон

ОТ РЕДАКЦИИ. Творческий коллектив «Гривны» благодарит всех своих читателей и за теплые слова благодарности, и за конструктивную критику, и за помощь в создании газеты. Ведь ваши письма, уважаемые читатели, подсказывают темы для публикаций, на ваши вопросы мы стараемся найти ответы. Пишите нам, предлагайте темы, рассказывайте о насущных проблемах, делитесь впечатлениями. Оставайтесь с «Гривной». Обещаем, что и в дальнейшем будем вместе с вами делать интересную и познавательную газету.

Дебютний успіх і осінь – час радити життя.

Парк «Херсонская крепость».

Департамент вторичных ресурсов

Постоянно закупает:

- МАКУЛАТУРУ
- ПОЛИМЕРНЫЕ ОТХОДЫ

г. Херсон, Николаевское шоссе, 3-й км,

т.: (0552) 39-70-13, (097) 685-25-35, (050) 396-02-34

Предприятие предоставляет транспорт, грузчиков